

βιστή κρεβατοκάμαρα, αλλά προσετέθησαν και νέα. Ίδου δε οι τίτλοι των: Καταπότια του έρωτος, Το Ροζ πανταλόνι, ο Άνικανος, η Πρώτη νύχτα του γάμου, το Άλλο χέρι, η Κανθαρίδα κλπ.

Αι λαϊκάι επιθεωρήσεις γύονται ως μανιτάρια. Δεν καθυστερήσε και το «Αθηναίον» και με τον λαϊκώτατον τίτλον «Το τσόκαρο» έζήτησε να έλκυση τα λαϊκά πλήθη. Φαίνεται όμως ότι αυτά μάλλον άρέσκονται ακόμη εις τα περιπετειώδη πεντάπρακτα δράματα. Το «Τσόκαρο» είνε άτυχής επιθεώρησις. Μόνον ένα νούμερο είνε αληθινά έξυπνον, το πανόραμα. Η μουσική—του πιανίστα του θιάσου—άρκετα καλή, άρτυμένη με όλίγην «Εύαν». Από τους ήθοποιούς κυριαρχούν αι Δαμάσκου—ή μητέρα διασώζουσα την ζωηρότητα των παλαιών της έτών—και η δεκαπενταέτις κόρη της, η όποία πολλά ύπόσχεται με τα φλογερά μάτια της και την καλήν φωνήν της, ήτις θά ήτο φυσικότερα άν δεν ήσαν χαμηλά τονισμένα τα τραγούδια και θά γείνη τεχνικότερα άν έγκρίως διδαχθή. Ός έγκαταλειμμένη, ως ναπολεόνι έδειξε πολλά χάρισμα. Έκ των άλλων ήθοποιών η κ. Ακράτου και ο κ. Προδελέγγιος ξεχωρίζουν όπωσδήποτε.

Δυό έργα πατριωτικά παίχθησαν: «Στά Γιάννενα» του ήθοποιού κ. Βεντούρα, δίδει εικόνα άφ' ενός της ώμότητος των τυράννων και άφ' έτέρου της έθελουσίας των σκλάβων. Το άλλο άνωτερον, ο «Έχθρος της φυλής μας» έγράφη από τον κ. Ροδάν, λόγιον και πολεμιστήν, και πλέκεται περί την ζωήν Έλληνίδος νυμφευμένης Βούλγαρον άξιωματικόν. Τους κυριωτέρους ρόλους υπεκρίθησαν αι κ. κ. Στεφάνου, Ακράτου και οι κ. κ. Δαμάσκος, Προδελέγγιος και Λαζάριδης.

Θέατρον «'Αλάμπρα».

Τα «Ξεφαντώματα» τα όποια παρ' όλίγον να στοιχίσουν την ζωήν του ποιητού Σκίπη έδόθησαν, κατόπιν μακράς... προαναγγελίας, εις την «'Αλάμπραν», άλλ' υστερήσαν πολύ της φήμης των. Αι συμπάθειαι διά τον παθόντα συγγραφέα δεν ήτο δυνατόν να αναπληρώσουν τας πολλάς έλλείψεις, φυσικάς άλλως τε άφού το έργον συνεπληρώθη μετά το δράμα της όδοϋ Φιλελλήνων. Έξ όλης της επιθεωρήσεως, μόνον η εμφάνις της κ. Χατζηχρίστου ως Ροδακίνου υπήρξεν έπιτυχής. Η κ. Χατζηχρίστου χαριτωμένη, με φω-

νήν έντονον και τεχνικήν—ή καλλιτέρα φωνή από όσας ήκούσαμεν εις τας μέχρι τουδε επιθεωρήσεις—χάνεται εις ένα περιβάλλον πολύ χαμηλότερον της άξίας της. Η έκλογή της μουσικής έπιτυχής.

Θέατρον Νεαπόλεως

«Πάρε πόδι» Ο τίτλος, λαϊκός, είνε σύμφωνος προς την καλαισθησίαν του κοινού ενός λαϊκού θεάτρου, όσον της Νεαπόλεως. Ο δε συγγραφεύς κ. Κοπακκάκης γνωρίζει καλά το κοινόν αυτό και τα γούστα του. Ός λαϊκή Έπιθεώρησις, δεν ύπολείπεται, ίσως μάλιστα υπερτερεί τας όμογαλάκτους άδελφάς της. Έχει μερικά σατυρικά μέρη που προκαλούν τον γέλωτα. Δείπει όμως το πλούσιον ένδυμα, η σαγήνη μιας επιθεωρήσεως. Η κ. Μουστάκα—η όποία άδικείται μη παίζουσα εις ένα καλόν θίασον, αλλά προτιμώσα θιασαρχίαν εις μίαν απόκεντρον μάδραν—ως πειρώτος και ως έργατης μία όπτική έπιτυχία άξιοσημείωτος· αλλά και το τραγούδι της συμπαθητικόν. Η κ. Αλίκη Λαζαρίδου με το ώραϊον άνάστημα και την γλυκεϊαν φωνήν ως Χάρτης και ως Ρουμανία ήμπορούσε να στολίση κάθε θίασον. Ο κ. Σαραντίδης όστις «έλασκάρισε» από τα «Παραπήγματα» μετέφερε τον ώραϊον ρόλον του κανδουλανάπτου εις το «Πάρε πόδι» Αμίμητοι αι κυρίαι Χέλμη—η άειθαλής—και Φιλίππου εις την ξεκαρδικτικήν παρωδίαν του Ταγκό. Αι δύο προηγηθείσαι επιθεωρήσεις: «Γκάφα» του κ. Κοπακκάκη και «Καραγκιόζης» του κ. Δεπάστα άπέτυχον.

Θέατρον του Λαού.

Διά να υπάγη κανείς εις το θέατρον του Λαού θέλει οδηγόν. Τόσον απόκεντρον είνε. Και όμως πατεϊς με πατώ σε κάθε βράδυ. Αυτόκίνητα και άμαξαι έτίμησαν έφέτος το θεατρίδιον. Καί η γενική έντύπωσις είναι ότι η «Σκοΰπα» δεν υστερεί εις πνεύμα των άλλων επιθεωρήσεων. Πνεύμα καθαρώς λαϊκόν, άνεπιτήδευτον. Ύστερεί βεβαίως εις προσωπικόν και εις ένδύματα. Καί έν τούτοις η άπλότης αυτή εύαρεστεί. Πρωταγωνιστεί ο κ. Θάνος, όστις είνε συγγραφεύς, θεατώνης, ήθοποιός και στιχουργός. Άτλας της Σκοΰπας. Ο Πλέσσας του Μεταξουργείου. Δημιουργεί τύπους λαϊκούς με πολλήν πρωτοτυπίαν και αλήθειαν. Ός πρωταγωνίστρια έθορύδυσεν η μικρούλα Πίτσα Κρανιώτου, πεταχτή και χαριτωμένη, ιδίως εις το τραγούδι του γέρου, η όποία όμως ένεκα ζωηράς άντιζήλιας ήναγκάσθη ν' άποχωρήση.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εις το άνα χειρός τεύχος της «Πινakoθήμης» δημοσιέομεν μίαν σειράν έργων του έν Μονάχω από έτών εγκατεστημένου Έλληνος ζωγράφου κ. Έκτωρος Δούκα. Ο κ. Δούκας κατάγεται εκ Σμύρνης· νεώτατος ήκολούθησε μαθήματα εις την έν Μονάχω Ακαδημίαν των Καλών Τεχνών. Ύπηρεξε μαθητής του άποθανόντος μεγάλου συνθέτου ζωγράφου Löffel. Καίτοι νεώτατος, μόλις 28 έτών, έχει φιλοτεγήση πολλά έργα. Έκ των δημοσιευομένων η όδός Γαριβάλδη έχει αποδοθή με μεγάλην δύναμιν και ζωήν, τό σκίτσο της μικροσκοπικής κόρης του είνε ένα άριστούργημα άπλότητος και αληθείας, η δε προσωπογραφία της δεοποιήδος Τζούλιας Αμπελά—γενομένη κατά την ταξειάν εκ Μονάχου διάβασιν της πέποι—είνε έν δείγμα της μεγάλης ζωγραφικής του Ικανότητος, ήτις κατώρθωσε και την όμοιότητα της φυσιογνωμίας πιστώς ν' άποδώση και της τέχνης τας αξιώσεις να έξυπηρετήση.

Συνεχίζον το Όδείο Λότινγκ την διδασκαλίαν των δρατορίων, έδωσε κατ' επανάληψιν τον «Σαμψώνα» του Χένδελ, με μικτήν χορωδίαν, υπό την διεύθυνσιν του κ. Μπέμμερ. Το μακρόν και εμπνευσμένον έργον εξετελεσθή λίαν έπιτυχώς. Η χορωδία ήτο επαρκώς ήσυχμένη και άρμονική· ως μονωδοί μετέσχον παλαιοι μαθηταί και μαθήτριαι του Όδείου. Η κ. Καμπανάκη, καίτοι είχεν όλίγον μέρος, συνέβαλε τα μέγιστα εις την έπιτυχίαν, ιδίως εις τον μεταξύν Σαμψώνος και Δαλιδάς δραματικόν διάλογον του Β' μέρους. Η εμφάνις της μεσοφώνου δίδος Έλένης Βλάχου (μαθητοίς της κ. Φωκά) ήτο μία άποκάλυψις διά την γλυκύτητα και την τεχνικήν άπόδοσιν του δοσκόλου μέρους της. Ο κ. Αγγελόπουλος με την ισχυράν και διανγή φωνήν του είχε μίαν ζηλευτήν έπιτυχίαν. Αι μουσικαί φράσεις των χορικών, αι άλλοτε ήρόμως και μεγαλοπρεπώς θρησκόληπτοι, αι άλλοτε εορηνεύ-

ΕΡΗ ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ

Ἡ «Πινακοθήκη», ἡ πάντοτε ἐνισχύουσα τὰ ἀληθινὰ καλλιτεχνικὰ τάλαντα, μετ' ἰδιαίτερας εὐχαριστήσεως παρουσιάζει ἐκλεκτὴν ὅσφ καὶ μετριοφρονα καλλιτέχνηδα, τὴν συμπαθῆ δεσποινίδα Ἑρην Καβαλιέρου-Μαρκουίδου, ἡ ὁποία ἐνωρίτατα ἔδωσε ζηλευτὰ δείγματα μουσικῆς ἐμπνεύσεως. Καίτοι συμπληροῦσα ἀκόμῃ τὰς σπουδὰς τῆς ἐν τῷ Ὡδεῖῳ Ἀθηνῶν, εἶνε συνθέτις τεσσάρων συνθέσεων, τὰς ὁποίας διακρίνει μεγάλη πρωτοτυπία, εἰλικρίνεια αἰσθήματος, ἀπλότης καὶ χάρις. Τὴν πρώτην σύνθεσιν «ὑπὸ τὸν Παρθενῶνα» ἔγραψε νεωτάτῃ πρὸ διετίας δημοσιευθεῖσα δὲ ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ μουσικοῦ κόσμου εὐμενέστατα. Εἶνε μία ἀρχαιοπρεπῆς ἐμπνευσις, ἕνας μυστικοπαθὴς ὕμνος πρὸς τὴν ἀρχαίαν τέχνην, ἀντάξιός τοῦ μεγάλου ὀνόματος τοῦ ὁποῖον φέρει. Σοβαρὰ ἀλλὰ καὶ περιπαθὴς μουσικὴ, μία νοσταλγία πρὸς τὴν κλασικὴν ἐποχὴν, ἐξωτερικεύει ἐν αἰσθημα βαθὺ καὶ μία ἀρμονία τὸ διαπνέει γοητευτικῇ.

οῦσαι τὴν ἡρωϊκὴν δομὴν τῆς φάλαγγος τῶν Κριτῶν ἐξακρατηρίσθησαν μὲ λεπτὸν χρωματισμόν. Αἱ μονωδίαί, εἴτε ὡς διαλογικαὶ εἴτε ὡς ᾄσματα ἐξετελέσθησαν μὲ πολλὴν γνώσιν τοῦ θέματος.

Ἐν Θεσσαλονικίᾳ διοργανώθη ἐκθεσις ζωγραφικῆς, διοργανωθείσα ὑπὸ τοῦ Δήμου. Ἐξετέθησαν 236 ἔργα τῶν ζωγράφων Μαλέα, Βανδόρον, Γουναροπούλου καὶ ἄλλων. Ἡ ἐντύπωσις γενικῶς καλλίστη. Ἡ ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως, ἐν ἣ ἑμαίνετο ἡ ἀγοιότης μονίμων καὶ προσωκαίρων κατακτητῶν, διοργάνωσις ἐκθέσεως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μία νέα Ἑλληνικὴ νίκη πολιτισμοῦ καὶ διοικήσεως. Ἡ ἐκθεσις αὕτη πρώτη ἀπὸ τῆς καταλήψεως εἶνε τρίτη ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας. Ἡ ἐκθεσις ἐγένετο εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως

Ἡ δευτέρα σύνθεσις εἶνε ἐν *valse chantée*, γραφείσα ἐπὶ στίχων, διακρινομένη διὰ τὴν γοργότητα καὶ ἐκφρασιν.

Δύο ἄλλαι συνθέσεις, τὸ «Ἀηδόνι» καὶ τὸ «Καράβι» ἔχουν ἑλληνικὸν ὕφος, διασώζον ὅλην τὴν περιπαθειαν, ἥτις εἶνε τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς δημώδους μελωδίας. Ἀμφότεραι αἱ συνθέσεις θίγουν τὴν ψυχὴν καὶ εἶνε ἀγναὶ ἀπηχησες ἐσωτέρου κόσμου.

Ἡ δεσποινὶς Καβαλιέρου, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις καὶ εἶνε ἀδελφὴ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει φίλου συναδέλφου διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ «Ἀπ' ὅλα». Προσιωνίζεται τὸ τάλαντόν τῆς εὐρὺ μέλλον. Ἰδίως εἰς τὴν σύνθεσιν, εἰς ἣν ἐξαιρετικῶς ἐπιδίδει, καίτοι καὶ εἰς τὴν ὀργανικὴν μουσικὴν αἱ σπουδαὶ τῆς εἶνε λίαν ἱκανοποιητικαί.

Ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων, ἡ μὲν πρώτη παριστᾷ τὴν συνθέτιδα, ὅταν ἔγραψε τὴν πρώτην μελωδίαν, ἡ δὲ δευτέρα, ὅταν συνέθεσε τὴν νεωτάτην.

παραχωρηθεῖσαν εὐρεῖαν αἴθουσαν τοῦ Στρατηγείου παρὰ τὸν Λευκὸν Πύργον.

Εἰς τὸ Λονδίνον ἐδόθη συναυλία ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμηλιέρη, ὅστις διηρμήνευσε τὸν Βάγνερ καὶ Λίστ τελείως. Ἐπαιξε καὶ τὴν Ἑλληνικὴν εἰσαγωγὴν τῶν Γκλαζούνωφ, τὴν καὶ ὑπὸ τῆς ἰδικῆς μας ὁρχήστρας τοῦ Ὡδεῖου ἐκτελεσθεῖσαν ἐοχάτως, ἡ ὁποία ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς κριτικοὺς δὲν ἐθεωρήθη σπουδαῖον ἔργον ἴσως διότι ὁ συνθέτης τὴν ἔγραψεν ἐν ἡλικίᾳ 17 ἐτῶν.

Τῆς συναυλίας μετέσχε καὶ ἡ νεαρωτάτη δεσποινὶς Μάρκεθ, ἡ «κολορατοῦρα» Ἀμερικανὶς ὑψίφωνος, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἀβρὰν καὶ γλυκυτάτην φωνὴν τῆς ἔψαλε Βελλήνην καὶ Δονιζέτην.

Πρωτοβουλία τῶν «Μουσῶν» διενεργεῖται ἔργον ὅπως στηθῇ ἡ προτομὴ τοῦ Ζακυνθίου ἱστοριογράφου Π. Χιώτου ἐπὶ τοῦ τάφου του.

— Πρωτοβουλία τοῦ δημάρχου Σπάρτης κ. Αντιπε-
ροπούλου ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις ἐν Σπάρτῃ ἀνδριάν-
τος τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου. Τὸ Δημοτικὸν συμβού-
λιον Σπάρτης ἐνέφρισε 5,000 δραχ. ὡς εἰσφορὰν.

Ἐπεράτωσε τὰς σπουδὰς της ἐν τῷ Ὁδείῳ τῶν Πα-
ρισίων, ὡς ὑνέφρωνος δραματικῆς, ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν
τοῦ καθηγητοῦ κ. Καζνέβ, ἡ δεσποινὶς Μάρω Καρούδη.
Ἦνεαυρὰ καλλιτέχνης μετέβη εἰς Λονδίον, ἐνθα ἔλαβε
μέρος εἰς μεγάλην ἐσπερίδα, δοθεῖσαν πρὸς τιμὴν της
ὑπὸ τῆς προεδρίας τῆς Ἑλλάδος κριτῆς Γερναδίου,
ἐκλήθη δὲ καὶ εἰς τέτον ἐπὶ τοῦ διατρίβοντος ἐκεῖ
Καρούζο, ὅστις ἐξετέλεσε μετ' αὐτῆς καὶ διωφίτας, σγν-
χαρεῖς αὐτὴν ἡμα διὰ τὴν τέχνην της.

Ὁ Λέχας κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Ῥοιμάνου συνθέτου
Ποπέσκου, ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν ὀπ' ὤρετταν του «Τέ-
λος μύνοι» παρενετέθησαν συνθέσεις ἰδικαί του. Ὁ Λέ-
χας ἐνήγαγεν ἐπὶ σκυφαντίᾳ τὸν Ποπέσκον, ὅστις καὶ
κατεδικάσθη εἰς 40 κορωνῶν ποσόστιμον.

— Ὁ διάσημος κωμικὸς Μιξ Αίντερ καὶ ἡ διάσημος
ἡθοποιὸς Γκάμπυ Ντελὺς παρ' ὀλίγον νὰ πανγῶν. Ἀνε-
στρέφθησαν μετὰ πολλοῦ κόπου ἐκ τοῦ Σηκουάνα ἀβ' ἁ-
βεῖς.

— Ἀπέθανεν ὁ Ἀμερικανὸς ζωγράφος Μπράουν
(Brown) διάσημος διὰ τὰς ἀπεικονίσεις τῶν μικρῶν πα-
ιδῶν τοῦ δρόμου. Ἡ εἰκὼν του τὸ «Στήριγμα», ἐν ἣ παρί-
στανται πολλὰ παιδιὰ θεώμενα ἓνα συνομήλικόν των νὰ
στηρίζεται εἰς τὰ χεῖρας μὲ τὰ πόδια ὑψηλὰ εἶναι πολὺ
χαρκατηριστικῆ.

— Ἐπωλήθη ἀντὶ 900.000 φρ. ἡ εἰκὼν τοῦ Φραγκο-
νάρο, ἡ παρ' οὐσίῳα τὸν Ρινάλλον εἰς τοὺς κήπους τῆς
Ἀρμίδας.

— Ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐπαύλεως διὰ τὰς ἀπομά-
χους ἡθοποιούς, ἦν ἀνέγειρε ἡ Δουξὲ παρ' τὴν πόλιν
Πίαν τῆς Ρώμης.

— Ἀνευρέθη ἀνέκδοτον, ἀλλ' ἐλλειπὲς μυθιστόρημα τοῦ
Ἐρνέστου Ρινάν, φέρον τὸν τίτλον «Αἱ ἐκμυστηρεύσεις
τῆς Φελικουίλας».

Εἰς τὸν ἐτήσιον διαγωνισμὸν τοῦ Ὁδείου τῶν Βονξελί-
λων μεταξὺ 35 μαθητῶν ἠρίστευσεν εἰς τοὺς διαδο-
χικὰς δοκιμασίας ὁ ἐκ Πατρῶν βιολιστῆς Γ. Εὐσταθίου,
τυχὼν τοῦ α' βραβείου.

— Ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ μουσικοῦ κόσμου ἡ διακοσιε-
τηρὶς τῆς γεννήσεως τοῦ διασημοῦ μουσουργοῦ Χριστο-
φόρου Γλὸκ (2 Ἰουλίου 1714), τοῦ μελοποιήσαντος
ὑποθέσεις ὁρχαίων Ἑλληνικῶν τραγωδιῶν μετὰ μενᾶλης
ψυχολογικῆς βαθύτητος. Ὁ «Πάρις καὶ ἡ Ἑλένη», ἡ
«Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι», ὁ «Ὀρφεὺς καὶ ἡ Εὐροιδίχη», ἡ
«Ἀλκιστὶς», ἡ «Ἰριγένεια ἐν Ταύροις» εἶνε τὰ ἀθά-
νατα ἀριστοτεχνήματα τῆς λυρικῆς μελωδίας.

Εἰς τὸν ἐπαναληφθέντα ποιητικὸν διαγωνισμὸν τῶν
πολεμικῶν ἀσμάτων συνηγωνίσθησαν 215 ποιηταὶ ὑποβα-
λόντες 450 ποιήματα. Ἐβραβεύθησαν δύο θοορία, δύο
ἐπινίκεια καὶ τρία ἄσματα ἀναγρῆξ. Οἱ βραβευθέντες εἶ-
ναι οἱ κ. κ. Ν. Μπάρακλῆς, Ζαχ. Παπαντωνίου, Σ.
Σπεράντσας, Θ. Ζωῖτόπουλος, Ἐλένη Μ. Νεγρεπόντη καὶ
Μαρία Π. Σιγριανέλου. Τὰ ἄσματα αὐτὰ ἐδόθησαν πρὸς
μελοποίησιν εἰς τοὺς κ. κ. Σαμάραν, Καλομοίρη, ἀδελ-
φούς Λαμπιλέτ, Λαυράκων, Σακελλαρίδην καὶ Αἰάλιον.

Ὁ διάσημος συνθέτης Λεονκαβάλλο παραθερίζων εἰς
τὰ λουτρά τοῦ Λεονκωντίνι συνθέτει νέαν τριπράκτιον ὁπε-
ραν ἐπιγραφομένην «Ἀρε Μαρία». Τὸ λιμπρέττον τοῦ
ἔργου ἀνήκει εἰς τοὺς κ. κ. Ἰλλίκα καὶ Καβικίotti.

Μαριέττα Νικάκη

Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας μετὰ θριαμβευτικῆν περιοδείαν
εἰς Κων)πολιν καὶ Ἀλεξάνδρειαν ἡ καλλιτέχνης τοῦ
βιολίου δεσποινὶς Μαριέττα Νικάκη.

Ἐγενήθη εἰς τὴν Κέκρυραν καὶ δεκαεὺς μόλις μετέ-
βη εἰς τὸ Παρίσι ὅπου ἐποῦδασεν εἰς τὸ Κονσερβα-
τοῦρ ὑπὸ τὸν διάσημον βιολινίσταν Μπερτελιέ. Ἐλαβε
πρῶτον δίπλωμα καὶ ἀπῆλθεν εἰς Καλκούταν, ἐνθα ἔ-
μενεν ὁ ποτὴρ της καὶ ὅπου κατέπληξε μὲ τὸ τάλαν-
τόν της. Εἰς μίαν σιγανλίαν της εἰσέπραξε 7100 φράγκα.
Ἐφυγε ἐκεῖθεν διὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὰς σπουδὰς της ἐν
Βιέννῃ ὑπὸ τὸν καθηγητὴν Σέβικ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε
πρῶτον δίπλωμα κονσερτίστας. Τελετῶς ἔκαμε μίαν
θριαμβευτικὴν περιοδείαν εἰς τὴν Βοημίαν, Ρουμανίαν,
καὶ Ρωσίαν.

Ἡ δις Νικάκη ἔδωσε δύο σιγανλίας. Μίαν ἐν Κη-
φροσίμ καὶ ἄλλην ἐν τῷ «Ἀκταίρ» τοῦ Φαλήρου. Ἀμ-
φότεροι ὑπῆρξαν, οὕτως εἰπεῖν, πρωανακροῦσματα τῆς
μεγάλης σιγανλίας. ἦν θὰ δώσῃ ἐπανερχομένη ἐξ Ἰτα-
λίας τὸν Ὀκτώβριον. Ἦνεαυρὰ καλλιτέχνης ἔδωσε
δείγματα μιᾶς τέχνης, ἥς κριταροῦται λεπτόν καὶ θεομὸν
αἶσθημα. Τὸ βιολίον, τὸ μάγον ἀλλὰ καὶ ἰδιότροπον αὐτὸ
ὄργανον, εἶνε τελείως ὑποταξαμένον εἰς τὰ δάκτυλά της.
Χωρὶς ἐπιτήδευσιν, χωρὶς ἐπίδειξιν, ἐκτελεῖ μὲ μίαν
θανναστὴν σταθερότητα, μὲ δεξιότητιαν, μὴ ἐστερημέ-
νην ὅμως ἐμπνεύσεως.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐν Φαλήρῳ σιγανλίας ἦτο ρωμαν-
τικοῦ ἔθνους. Καὶ ἔδειξε μίαν γλυκύτητα φωνικὴν καὶ
ἀβίαστον. Εἰς τὴν Καντοσιέταν τοῦ Ἀμβρόζιο, τὴν
Ἀνάμνησιν τοῦ Ντοβιά, τὴν μεστὴν ἐπερχομένην λυρισμοῦ
εἰς τὴν «Θλιβερὰν σκέρην» τοῦ κ. Σανθοπούλου τὴν
ἀριτ' γραφεῖσαν καὶ ἡ ὁποία εἶνε ἀπὸ τὰς καλλιτέρας
συνθέσεις τοῦ συμπαθοῦς συνθέτου, καὶ τὸ «Τζιγκό-
ν-εοβάρν» τὸ δημοφιλὲς καὶ γνωστότατον τοῦ Σαρα-
ζάτε ἀριστοτεχνήμα, ἡ δις Νικάκη κατώρρωσε νὰ εἰσ-
δώσῃ εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μας, μὲ τὴν νωχελὴ ἡδι-
πάθειαν καὶ τὴν βαθεῖαν μεγαρολίαν. Εἰς τὴν ἀρίστην

ἐκτέλεσιν ἐπερέβαλε τὸ Κονσέρτο (ορ, 64) τοῦ Μέν-
δελσον, εἰς τὰ τρία μέρη τοῦ ὁποίου εἶχε τὴν εὐκαι-
ρίαν νὰ δεῖξῃ τὴν ἀληθινὴν τέχνην τῆς εἰς τε τοὺς
ἡρόμους καὶ εἰς τοὺς γοργοὺς τόνους. Τὸ κινσέρτο
αὐτὸ ἡρκεῖ καὶ μόνον διὰ νὰ φανῇ ἡ τέχνη τῆς. Τὴν
οργανίαν ἐπεστέγασεν ἓνα κατόρθωμα δεξιότητις, ἡ
ἐπὶ μιᾷ μόνον χορδῇ ἐκτέλεσις τοῦ «Μωϋσείως» τοῦ
Παγανίη, καθ' ἣν ἔθαι μάοθη ἡ εὐχέρεια τῆς ἀριστερᾶς
χειρὸς ἀλλὰ καὶ ὁ χειρισμὸς τοῦ τόξου. Θὰ ἦτο μείζων
δ' ἔτι ἡ ἐντύπωσις ἂν ἐξετελεῖτο ἄνευ συνοδείας κλειδο-
κυμβάλου.

★

Εἰς τὸ Παρισίων «Οdeon» παρεστάθη ἔμμετρος
τετράπρακτος τραγωδία Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, ὁ «Πε-
ρίανδρος» γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Εὐστο. Ἀθανασιάδου,
συνεργασίᾳ τοῦ κ. Ἐρ. Μαιτέστ. Τὸ ἔργον ἐπέτυχε
καταπληκτικῶς. Οἱ κριτικοὶ τὸ ὑπερεπῆνεσαν διὰ τὴν
ὥραίαν καὶ ἀρμονικὴν γλῶσσαν, τὴν ρυθμικότητα καὶ
λεπτότητα τῶν στίχων. Ἡ ὑπόθεσις στηρίζεται ἐπὶ τῆς
ἀφηγήσεως τοῦ Ἡροδότου διὰ τὸν Περίανδρον τὸν τύ-
ραννον τῆς Κορίνθου, ὀνομαστὴν διὰ τὰ ἐγκλήματα του.
Τὸ ἔργον χαρακτηρίζεται ὡς ἔχον Σοφοκλεῖον μεγαλο-
πρέπειαν, διὰ τὴν ὁμαλότητα καὶ τὴν τεχνικὴν διαδοχὴν
τῶν σκηνῶν. Οἱ συγγραφεῖς ὑπολογίζοντες τὴν χρονικὴν
ἀπόστασιν τῶν δρώντων προσώπων ἠθέλησαν νὰ μὴ
ἀπώμακρυνθοῦν τῆς σημερινῆς ἐντυπώσεως καὶ ἔδωκαν
εἰς σημεῖα τινὰ μελοδραματικὴν χροῖαν. Οἱ πρωταγωνι-
σταὶ Συλβαῖν ἀπέπτυξαν ὅλην τὴν καλλιτεχνικὴν
ιδιοφυσίαν. Ὁ Συλβαῖν ὡς Περίανδρος ἐνυχνολόγησεν ἄ-
ριστα, καὶ διὰ τῆς ὥρας ἀπαγγελίας ἐμείωσε τὴν
μονοτονίαν τῶν μακρῶν διαλόγων. Ἡ κ. Συλβαῖν ὡς
Λύκος ἔδωκεν ἓνα τίπον εἰκοσαετοῦς νεανίου, ὅστις μὲ
ὑπερήφανον παρόσημα δέχεται τὰς καταδραμαῖς τοῦ
πεπρωμένου.

★

Νέον μυθιστόρημα ἐξεδόθη ἐν Παρίσι τοῦ Παύλου
Μπουρζέ, ὁ «Δαίμων τῆς Μεσημβρίας», χαρακτηρισθὲν
ὑπὸ τῶν κριτικῶν ὡς φιλολογικὸν ἀριστοῦργημα μεστὸν
πάθους καὶ πρωτοτυπίας. Ἡ ὑπόθεσις στρέφεται κυ-
ρίως περὶ τὰς πολιτικὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς θρησκευ-
τικὰς δοξασίας, διακρίνεται ὅμως διὰ τὴν ποικιλίαν
τῶν αἰσθημάτων. Τὸ δῶγμα τοῦ συγγραφέως εἶνε ὅτι
πρέπει νὰ ζῶμεν ὡς σκεπτόμεθα, διότι ἀργὰ ἢ γλήγωρα
σκέπτεται τις καθὼς ἐζησεν.

★

Ὁ υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Ἑδμόνδου Ροστὰν ἔδωκε πρὸς
παράστασιν νέον αὐτοῦ ἔργον ἐπιγραφόμενον: «Ὁ Χορὸς
τῶν Σειρήνων» εἰς τὸ θέατρον «Πόρτ Σαιν Μαρίν».

—Ὁ δραματικὸς ἠθοποιὸς Παῦλος Κουλουμποῦ γνω-
στὸς εἰς τὸν θεατρικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ραῦ-
μόνδος Ἀρμπέλ, ἔπασχε πρὸ πολλοῦ ἐκ νεύρασθενείας.
Ἐνοικίασεν ἐν δωμάτιον πέμπτου πατώματος εἰς τι ξε-
νοδοχεῖον καὶ ὡς ἔμεινε μόνος, διαλαθὼν τὴν προσοχὴν
τῶν φίλων του, ἐρρίφθη ἐκ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν ὁδὸν
μείνας νεκρός.

—Ἀπέθανεν ὁ διευθυντὴς τοῦ «Κόσμου» τῆς Ν. Ὑόρ-
κης Ἰωσήφ Πούλτσερ, ὁ ἐπικληθεὶς «Βασιλεὺς τοῦ Ἀμε-
ρικανικοῦ Τύπου».

—Ἀπέθανεν ἐν Παρίσι ὁ διευθυντὴς τοῦ «Χρό-
νου» Ἀδριανὸς Ἐμπράρ, ἐν ηλικίᾳ 81 ἐτῶν. Εἰσελθὼν
νεώτατος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῷ «Χρόνῳ» κατώρθωσεν
ἀπὸ ρεπέρτερον νὰ γίνῃ πολιτικὸς ἀρθρογράφος καὶ διευ-
θυντὴς. Ἦτο καὶ Πρόεδρος τοῦ Συνδικάτου τοῦ Γαλλι-
κοῦ Τύπου.

★

Ἀπεφοίτησαν ἐκ τῆς τελευταίας τάξεως τῆς Καλλιτε-
χνικῆς σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου αἱ δεσποινίδες Εὐφρο-
σύνη Ἀντωνιάδου, Μ. Χορς, Χ. Ἀλεξανδρίδου καὶ Κ.
Ρωμυλίδου τοῦ τμήματος τῆς ζωγραφικῆς καὶ Α. Βραχά-
πουλος τῆς γλυπτικῆς. Ἐκ τῆς ἑκτης καὶ πέμπτῃς τά-

ξεως ἔλαβον τὸ Θωμάδιον βραβεῖον αἱ δεσποινίδες Ἄννα
Λοῦζη καὶ Μαρία Τσαγκοῦ.

★

Ἐπαύθη ἐν Παρίσι μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἡ ἠθο-
γραφικὴ τραγωδία τοῦ Ἀλβέρτου ντε Μπουά «Ἡ Κατά-
κτισις τῶν Ἀθηνῶν» εἰς τέσσαρας πράξεις. Ὁ συγγρα-
φεὺς φέρει ἐπὶ σκηνῆς τὸν Ἅγιον Παῦλον, προσδίδων εἰς
τὴν διδασκαλίαν τὸν σκηρικὴν ἔξαρσον.

★

Ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς καὶ διάσημος κριτικὸς Ἰοί-
λιος Λεμαίτρ ἀπέθανεν εἰς Παρίσι εἰς Παρισίους τῇ 7 Ἀύγ. (ν) ἐν
ἡλικίᾳ 61 ἐτῶν. Συγγραφεὺς πολυγράφου, ὑπῆρξεν ὁ εἰση-
γητὴς τῆς κριτικῆς τῶν ἐντυπώσεων. Αἱ «Θεατρικαὶ ἐν-
τυπώσεις» του εἰς πέντε τόμους ἀποτελοῦν τὸ πιστότερον
κάτοπτρον τῆς Γαλλικῆς καὶ ξένῃς φιλολογίας. Κάθε νέα
τάσις τὸν εὗρεν ὑποστηρικτὴν. Συνειργάσθη εἰς τὴν «Κνα-
νὴν ἐπιθεώρησιν», εἰς τὸν «Χρόνον» καὶ εἰς τὴν «Ἐφημε-
ρίδα τῶν Συνζητήσεων».

Ἐκ τῶν ἔργων του, γνωστότερα εἶνε τὰ «Μετάλλια»,
ἡ «Κωμωδία μετὰ τὸν Μολιέρου» ὁ «Κορνήλιος», Ἰστο-
ρία ἐνὸς μάρτυρος, οἱ Σύγχρονοι (4 τόμοι), οἱ Βασιλεῖς
(μυθιστόρημα). Ἐργαζεν ἐπίσης πολλὰ θεατρικὰ ἔργα,
ἰδίως κωμωδίας, παρασταθείσας εἰς τὰ κυριώτερα Παρι-
σινα θέατρα. Ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκὸς τὸ ἔτος 1895, δια-
δεχθεὶς τὸν Δοιροῦη.

★

Ἐνθ' ὑπεδέετο τὸν Αἰκαῖον λόγον εἰς τὰς «Νεφέλας»
τοῦ Ἀριστοφάνους ὁ ἐκ τῶν παλαιότερων ἀλλὰ καὶ δοκι-
μωτέρων ἠθοποιῶν Γρηγόριος Στανρόπουλος ἔπασσε νε-
κρὸς παθὼν ἐκ συγκοπῆς. Ὁ θανὼν ἔπαιζεν ἐπιτυχῶς
εἰς πολλὰ παλαιὰ δράματα, ἰδίως οὔλους ραδιούργου καὶ
ἀστενομικοῦ, διεκρίετο δὲ διὰ τὴν εὐσυνείδητον μελέτην
τῶν χαρακτήρων, οὓς ἀνελάμβανε.

★

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν διπλωματικῶν καὶ πτυχικῶν
ἐξετάσεων τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Ἀπολυτήριον δίπλωμα σολιστ ἔλαβον Σπ. Φαραντᾶ-
τος, Νέλλη Ἡλίον, Γεώργιος Ἀγαπητὸς καὶ Μίνα Λοῦτ-
ζου εἰς τὸ Κλειδοκύμβαλον, Ἀντιγόνη Κορίδα εἰς τὸ
βιολίον, Ἀλεξάνδρα Παντζοπούλου καὶ Ὁρέστης Κοντο-
γιάννης εἰς τὴν μονοψάλιν καὶ Βασίλειος Σωζόπουλος εἰς
τὴν σάλπιγγα.

Πτυχίον διδασκαλίας ἔλαβον Ἐλένη Διοσκοριδίου καὶ
Μαρία Καζάκου εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ Διονύσιος Τσε-
ρετόπουλος εἰς τὸ βιολίον, βιόλαν καὶ ὀρχήστραν.

Πτυχίον ἐνοργανώσεως καὶ διευθύνσεως μπάνας ἔλα-
βον Γεώργιος Ἀγης, Βασίλειος Σωζόπουλος καὶ Ἀνα-
στάσιος Πρίφτης.

Πτυχίον ἀρμονίας ἔλαβον Ἀλέξανδρος Ἀλμπέρτης,
Σοφία Δανασῆ, Ἐλένη Ἰωαννίδου, Ἰούλιος Σεῖδας, Ἀημ.
Μητροπόπουλος, Ἀλεξάνδρα Κορυῆ καὶ Μαρία Παπαϊω-
άννου.

Πτυχίον Βυζαντινῆς ἔλαβον Θεόδωρος Χατζηθεοδώ-
ρου, Κων. Κρικελῆς, Γεώργιος Ἀγης.

Χρυσὸν Μετάλλιον Ἀνδρέου καὶ Ἰφίγενείας Συγγροῦ
ἔλαβον Φαραντᾶτος Σπ. (τάξις Μ. Βελοιδίου) καὶ Ἡ-
λίον Νέλλη (τάξις Α. Βασεγχόβεν) εἰς τὸ κλειδοκύμβα-
λον Κορίδα Ἀντιγόνη, εἰς τὸ βιολίον (τάξις Μπουσίν-
του) καὶ Παντζοπούλου Ἀλεξάνδρα εἰς τὴν μονοψάλιν
(τάξις Σ. Γεννάδη).

Χαλκοῦν μετάλλιον ἔλαβον Γεώργιος Ἀγαπητὸς εἰς
τὸ κλειδοκύμβαλον (τάξις Α. Βασεγχόβεν), Ξαβερία Κα-
νέλοπούλου εἰς τὴν δραματικὴν (τάξις Ν. Ζάννου).

Τὸ Οἰκονόμειον βραβεῖον ἐκ δραχ. 500 τῆς ἐν Τετ-
ρῆτῃ Ἑλληνικῆς κοινότητος διανεμήθη ὡς ἑξῆς: Κον-
τογιάννης Ὁρέστης δρα. 200 (εἰς τὴν Μονοψάλιν τάξις Σ.
Γεννάδη), Πίστη Μαρία δρα. 150 (εἰς τὸ Βιολονταέλλον,
τάξις Γαϊδεμβέργερ), Ἀγης Γεώργιος δρα. 150, (εἰς τὰ
Θεωρητικά).